

Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani

Vadedilen Mesih ve Mehdi^{as}

**Ahmedi ve Ahmedi Olmayan
Arasındaki Fark Nedir?**

Çeviren

Raşit Paktürk

2018

Verlag Der Islam

Ahmedi ve Ahmedi Olmayan Arasındaki Fark Nedir?

(Difference between Ahmadi and Non-Ahmadi)

By:

Hadhrat Mirza Gulam Ahmad

Masih-i Mevud^{as}

Established and Head of the Ahmediyya Muslim Community, (1889-1908)

Translated from Urdu into Turkish by:

Raşit Paktürk

© Islam International Publications Ltd.

V E R L A G
© DER ISLAM

Genfer Straße 11

D – 60437 Frankfurt am Main

ISBN: 978-3-939797-63-0

احمدی اور غیر احمدی

میں

کیا فرق ہے؟

تقریر

حضرت مرزا غلام احمد قادیانی

مسیح موعود و مہدی معہود علیہ السلام

برموقعہ جلسہ سالانہ ۲۷ دسمبر ۱۹۰۵ء

Orijinal kapağın tercümesi

Ahmedi ve Ahmedi Olmayan Arasındaki Fark Nedir?

Konuşmacı:

Vadedilen Mesih ve Mehdi

Hazreti Mirza Gulam Ahmed Kadiyanî Aleyhisselam

27 Aralık 1905 (Calsa Salana)

Yayımcının Notu

Bu hitap, El-Hakem Gazetesi 17 Şubat 1906 – 17 Haziran 1906'dan alınmıştır. Ve bazı yerlerde ise Bedir Gazetesi 26 Ocak 1906 – 23 Şubat'tan alınan referanslar dipnotlarda verilmiştir.

İçerikle ilgili önemli bir açıklama

Tevbe Sûresi dışında her sûrenin başında bulunan "Bismillahirrahmanirrahim" tam bir ayettir.

Müslüman Ahmediye Cemaati'nin yayınladığı Kur'an-ı Kerim meallerinde ve ayetlerin alıntı yapıldığı kitaplarda "Besmele" birinci ayet sayılmış ve referanslar buna göre verilmiştir.

Kitabın gerekli görülen yerlerinde, okuyucuların konuyu daha iyi anlamaları için mütercim tarafından dipnotlar eklenmiştir.

Editörün Açıklaması

Vadedilen Mesih'in Zuhûru ve Silsile-i Ahmediye'nin Kuruluşunun Gayesi

Hucetü'llah Vadedilen Mesih, 27 Aralık 1905'te öğle ile ikinci namazından sonra Aksa camiinde bir konuşma yaptı. 26 Aralık 1905 sabahı yeni misafir evinin büyük salonunda arkadaşlar Talimu'l İslam okulunun sorunlarını tartışmak için toplandı. Kardeşlerimizden bir çoğu bu konu üzerinde çeşitli açılardan görüşlerini bildirdi.... Konuşmacılardan birisi konuşma esnasında şöyle dedi: "Bildiğim kadarıyla Vadedilen Mesih'in cemaatiyle diğer Müslümanlar arasındaki fark, sadece İsa'nın^{as} ölüp ölmediği ile ilgilidir. Bizler onun vefatına inanırken onlar ise hayatta olup göğe çıktığına inanıyorlar. Bunun haricinde aramızda tartışılmaya değer önemli bir konu yoktur."

Söyledikleri cemaatin ortaya çıkış gayesini tam olarak anlatmamakla beraber şüphelere ve zaaf-lara da yol açmaktaydı. Bundan dolayı bu görüşün Vadedilen Mesih ve Mehdi tarafından düzeltilmesi gerekiyordu. O gün zamanın darlığından

dolayı 27 Aralık günü öğle ve ikindi namazını mu-
taakip, gönderilmesinin gerçek gayesi hakkında
kısa bir hitapta bulundu. Sağlığı iyi olmamasına
rağmen Allah'ın lütfuyla aşağıdaki konuşmayı
yaptı.

Kendimi iyi hissetmediğim için fazla konuşamaya-
cağım. Ama konunun öneminden dolayı bir kaç
kelime sarfetmem gerekir. Dün ben, birisinin, *“bi-
zimle diğer müslümanlar arasındaki fark sadece
İsa’nın hayatı ve ölümü hakkındadır. Yoksa filen
muhaliflerimizin adımı da hak üzerindedir. Yani
namaz, oruç vs gibi müslümanların eda etmeleri
gereken bütün amelleri yerine getirmektedirler.
İsa’nın^{as} ölümü hakkında yanlışlığa düştükleri için
Allah^{cc} bu cemaati kurmuştur”* dediğini işittim. Bi-
liniz ki bu görüş doğru değildir. Müslümanların
İsa^{as} konusunda büyük bir yanlışlığa düştükleri
doğrudur. Ama eğer birisi, benim dünyaya gön-
derilmemin sadece bu hatanın ortadan kaldırması
için olduğunu, müslümanlarda düzeltilmesi gere-
ken başka bir hatanın bulunmadığını ve onların
doğru yolda olduğunu sanıyorsa hatalıdır. Bana
göre İsa’nın hayat ve vefatı meselesi bu kadar bü-
yük bir silsilenin Allah tarafından kurulmasını ge-
rektirmez. Ayrıca özel bir kişinin sadece bunun
için gönderilmesine gerek yoktu. Bununla bera-
ber bu dönem, dünyada karanlığın çöktüğü ve
yeryüzünün lanetlendiği bir dönemdir. Böyle bir

dönemde bir kişinin gönderilmesi, gönderilenin azametinin büyüklüğünü göstermektedir. Hz.İsa ile ilgili yanlışlığa insanlar bugün düşmedi. Bu hata Peygamber Efendimizin^{sav} vefatından az sonra baş göstermişti. Bu dönem içerisinde gelip geçen bir çok evliya, salihler ve ehlü'llah dahi bu yanlışlığa tutsak idiler. Eğer hedeflenen sadece bu hatayı ortadan kaldırmak olsaydı, Allah önce de bunu yapabilirdi, ama yapmadı. Nitekim bu hata bugüne dek süregeldi. Bu devirde eğer hedeflenen sadece bu kadar olsaydı, Allah bunun için büyük bir silsilenin temelini atmazdı. Çünkü İsa'nın ölümü daha önce hiç kimsenin kabul etmediği bir şey değildir. Allah kendi özel kullarından kimlere bunu açıkladıysa, onlar buna iman etmişlerdir. İsa^{as} ile ilgili yanlışlığı ortadan kaldırmak bu silsilenin büyük hedeflerinden bir tanesi olmasına rağmen, bunun kurulmasındaki gaye bambaşkadır. Allah beni sadece İsa'nın hayatı konusundaki yanlışlığı ortadan kaldırmak için göndermedi. Tersine ortaya çıkan birçok şey vardır ki, eğer onların ıslah edilmesi için Allah bir silsilenin temelini atıp bir kişiyi göndermeseydi, dünya helak edilecekti. İslamiyet'in izi dahi kalmazdı. Bundan dolayı

başka bir deyişle, "bizim gönderilmemizin gayesi nedir? diyorum.

İsa'nın ölümü ve İslam'ın hayatı bir biriyle ilişkilidir. Aralarında güçlü bir bağ vardır. İsa'nın ölümü meselesi bu devirde İslam'ın hayatı için gereklidir. Çünkü onun hayatta oluşu meselesinin yarattığı fitne sınırlarını aştı. Onun hayatıyla ilgili "acaba Allah onu göğe kaldırmaya kadir değil midir?" şeklindeki bir soru bilgisizliği göstermektedir. Biz O'nun kadir olduğuna herkesten daha fazla inanırız.

۱ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ

Şüphesiz Allah her şeye kadirdir. Biz O'nun dilediğini yapmaya kadir olduğuna iman ederiz. Ama O, kâmil olan sıfatlarına ters düşen işleri yapmaktan uzaktır. O, dinine muhalif olan işlerin düşmanıdır. Hz. İsa'nın hayatta oluşu meselesi ilk olarak ortaya çıktığında bir hatadan ibaretti. Ama bu gün bu hata bir ejderha olup İslamiyet'i yutmak istiyor. İlk zamanlar bu mesele sadece bir hata olmakla sınırlı kalmıştı ve her hangi bir şekilde zararlı

¹ Bakara Suresi, a.107

olacağından endişe edilmiyordu. Ama Hıristiyanlık taarruza geçip Mesih'in hayatta oluşunu ilahlılığının delili olarak sunduğundan beri bu hata tehlike arzelmeye başladı. Onlar sık sık vurgulamak suretiyle "eğer o ilah değilse neden gidip arşa yerleşti?" demeye başladılar. "Eğer insan için hayattayken göğe çıkmak mümkün ise, o zaman Hz.Adem'den bu yana neden hiçkimse göğe çıkmadı?" şeklinde deliller sunmak suretiyle Hz.İsa'yı ilah olarak tanıtmak istemekle kalmayıp onu fiilen ilahlaştırarak dünyanın bir kısmını dalalet'e düşürdüler. Bu hatayı doğru bir inanış olarak kabul ettikleri için, bu fitneye avlanan Müslümanların üç milyondan fazla olduğu telaffuz edilmektedir. Şimdi Müslümanların desteklediği bu inanış doğru olup, Hıristiyanların iddia ettikleri gibi İsa'nın göğe çıkışı bir gerçek olsaydı, bu gün İslam için matem günü olacaktı. Çünkü İslam dini, dünyada Allah'a şüpheye mahal vermeyecek kesin imanın yerleşmesi ve tevhidi kökleştirmek için geldi. İslam, içinde hiçbir zaaf bulunmayan bir dindir. O sadece Allah'ın tek ve ortağı olmadığını öğretir. Allah'tan başkasında da bu özelliğ'in bulunduğu kabul edilirse bu O'nun şanını zedeler.

İslam buna hiçbir şekilde cevaz vermez. Ama bu Mesih'in bir özelliği imiş gibi Hıristiyanlık bunu dünyaya takdim edip bir dünyayı dalalete düşürdü. Müslümanlar ise hiç düşünmeden ve İslamiyet'in uğrayacağı zararı hiç hesaba katmadan onlara arka çıktılar.

Allah onu hayattayken göğe çıkarmaya kadir değil midir? Şeklindeki yanıltıcı bir soru kimseyi kandırmamalı. Şüphesiz O kadirdir. Ama Allah şirk kaynağı olup O'na ortak olacak olan hiçbir işi reva görmez. Anlaşıldığı gibi hiç bir insanda bulunmayan bazı özelliklerin bir tek kişiye isnat edilmesi bariz bir şekilde şirke yol açar. Nitekim hiçbir insanda bulunmayan bir özelliğin Hz. İsa'da var olduğunu kabul edip onun bu güne dek hayatta olduğuna iman etmeleri ve beşere özgü olanlardan onu arındırmaları, ilahlılığının delili olarak sunmaları için Hıristiyanlara bir fırsat verdi. Eğer bir Hıristiyan Müslümanlara "İsa hariç bu güne dek böyle bir özelliğe sahip olan bir insan var mı" derse, cevap vermekten acizdirler. Çünkü onlar, İsa hariç bütün peygamberlerin vefat ettiklerine iman ederler. Bize muhalif olan Müslümanlara

göre, İsa'nın vefatı ispat edilmemiştir. Onlara göre teveffi kelimesinin anlamı hayattayken göğe çıkmak imiş. O zaman mecburen ²فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي ayet-i kerimesinin anlamı da "sen beni göğe çıkardığında" olacak. Hiçbir ayette onun vefat edeceği bildirilmediğine göre, bundan hangi sonuç ortaya çıkar? Hatalarını anlamaları için Allah onlara hidayet versin. Doğrusu, bu inanışın zaafı ve kötülüğü açıklanmasına rağmen bunu terk etmeyen müslümanlar İslam düşmanı olup İslam'ın koynunda gizlenmiş yılandırılar.

Allah, Kur'an-ı Kerim'de İsa'nın ölümünden sıkça bahsetmekte olup, onun da diğer nebiler ve insanlar gibi vefat ettiğini bildirmektedir. O, diğer peygamberler ve insanlarda bulunmayan herhangi bir özelliğe sahip değildi. Teveffi kelimesinin manasının vefat olduğu bir gerçektir. Hiçbir sözlükte bunun manası cismiyle göğe çıkmak olarak verilmemiştir. Bir dilin güzelliği lügatın genişliğine bağlıdır. Dünyada herkes hariç bir tek kişi için geçerli olan hiçbir lügat yoktur. Tek olup

² Maide Suresi, 118

ortağı bulunmadığı için böyle bir özellik şüphesiz Allah'a mahsustur. Lügat kitaplarından hangisinde bütün insanlar için teveffi kelimesinin anlamı vefat ama İsa'ya özgü olarak hayattayken cismiyle göğe çıkmak olarak bildirilmiştir? Böyle bir özellikten bahseden sözlük varsa ortaya konmalı. Ama eğer göstermekten âciz iseniz -ki böyle bir sözlük kesinlikle yoktur- o zaman Allah'tan korkmanız gerekir. Çünkü bu inanış şirk kaynaklıdır. Bu hatadan dolayı Müslümanlar Hıristiyanların karşısında bir borçlu gibi boynu büküktürler. Şimdi bir Hıristiyan "sizler Mesih'in gökte hayatta olup dünyaya tekrar geleceğine ve geldiği vakit hakem olacağına inanmaktasınız. Kur'an'dan da bir gün öleceği ispatlanmadığına göre ilahlığı konusunda bir şüphe kaldı mı" deyince, bir Müslüman'ın Hıristiyan karşısında cevap vermekten âciz kalmasından daha büyük bir musibet ne olabilir?

Kısacası artık bu hatanın fenalığı bu derece genişlemiştir. Buna rağmen sadece Mesih'in vefat edip etmediği meselesi bu derece azametli bir kişinin gönderilmesini gerektirecek kadar mühim değildir. Ama Müslümanların bir çöküş içinde olup,

Kur'an-ı Kerim üzerinde tefekkür etmediklerini ve amel bakımından durumlarının fiilen kötüleştiğini görmekteyim. Eğer amel bakımından durumları iyi olup Kur'an ve lügatleri dikkatle inceleselerdi, böyle bir manaya kesinlikle yönelmezlerdi. Onlar kendiliklerinden teveffi kelimesine böyle bir anlam yüklediler. Yoksa teveffi, ilginç veya yeni bir kelime değildi. Yazarı kim olursa olsun bütün Arapça lügatlerinde teveffinin manası ölüm olarak bildirilmiştir. Peki Müslümanlar cismiyle göğe çıkmak gibi bir manayı neden uydurdular? Eğer Peygamber Efendimiz^{sav} için de bu kelimeyi aynı manada kullansalardı üzülmezdim. Bu kelime onun için de Kur'an-ı Kerim'de bulunmaktadır.

وَأَمَّا نَرِيكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ تَوَقَّيْنَاكَ³

Eğer bu kelimenin anlamı cismiyle göğe çıkmak ise o zaman Peygamber Efendimiz^{sav} için aynı manada bu kelimeyi kullanmak bizim de hakkımızdır. Neden Peygamber Efendimizden^{sav} binlerce kere daha alt mertebede olan bir nebi için bu kelime kullanıldığında, bir mana uydurularak o göğe

³ Yunus Suresi, a. 47

çıkarılmaktadır! Ama evvelin ve ahirinin Efendisi olan Peygamberimiz^{sav} için aynı kelime söz konusu olunca "ölüm hariç başka bir manası yoktur" denilmektedir. Halbuki hayatta olan Peygamber Efendimiz'dir^{sav}. Hiç bir peygamberin hayatı onun hayatı kadar ispatlanmamıştır. Bundan ötürü biz ısrarlı bir şekilde "hayatta olan peygamber varsa o da sadece Peygamberimiz olan Nebi-yi Kerim'dir" diye iddia etmekteyiz. Büyük zatların birçoğu "Hayatu'n Nebi" hakkında kitaplar kaleme almıştır. Bizde onun hayatını ispatlayan, hiç kimsenin karşısında duramayacağı deliller vardır. Onlardan birisi de şöyledir: Bereketleri ve feyizleri daimi olarak devam eden bir peygamber ancak hayat sahibi olabilir. Allah'ın Peygamber Efendimizin^{sav} zamanından bu yana Müslümanları zayi etmediğini görmekteyiz. O, her yüzyılın başında birisini gönderdi ve gönderilenler zamanın şartlarına uygun olarak durumu ıslah etti. Hatta Peygamber Efendimizin^{sav} hayatını ispatlayayım diye bu yüz yılın başında O, beni gönderdi. Allah'ın Peygamber Efendimizin^{sav} dinini bugüne dek hep koruduğu ve ilerde de koruyacağı Kur'an-ı

Kerim'den ispatlanmaktadır. Nitekim O şöyle buyurmaktadır:

۴ اِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَاِنَّا لَهُ لَحٰفِظُوْنَ

Yani şüphesiz bu zikri biz indirdik ve bu koruyacak olan da biziz. اِنَّا لَهُ لَحٰفِظُوْنَ ifadesi her yüzyılın başında birisinin gelip kaybolmuş metayı geri getireceğine ve insanlara hatırlatmada bulunacağına dair bir delildir.

Bir asır sona ermekle beraber bir neslin de dünyadan göç etmiş olması bir kuraldır. Bu nesil içinde bulunan âlim, hafız, evliya ve abdal vefat etmiş olur. Böylelikle ümmetin yeniden canlanması için bir kişiye ihtiyaç duyulur. Çünkü bir sonraki asırda İslam'ın taze kalması için yeni tedbirler alınmazsa, bu din ölü bir din haline gelir. Bundan dolayı O, her asrın başında İslam'ı ölümden kurtarıp ona yeni bir hayat vermek için bir kişiyi görevlendirir. O, dünyanın düştüğü hatalar, bidatler, gafletler ve tembelliklerden onu kurtarır.

⁴ Hacer Suresi, a.10

Bu özellik sadece Peygamber Efendimiz'e^{sav} verilmiştir. Bu, onun hayatta oluşunu ispatlayan, hiç kimsenin karşısında duramayacağı güçlü bir delildir. Böylelikle onun bereketleri ve feyizleri bitmez tükenmez bir ummandır. Böylece her devirde ümmet onun feyzinden feyzlenip, onun tarafından eğitilerek Allah'ı sever. Nitekim Allah şöyle buyurmaktadır:

۵ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ

Sonuç olarak bu ümmet hiçbir asırda Allah sevgisinden mahrum kalmamıştır. Allah'ın bu muamelesi Peygamber Efendimiz'in^{sav} hayatta oluşunun kesin bir delilidir. Buna mukabil Hz.İsa'nın hayatta oluşunun hiçbir delili yoktur. O hayattayken hiçbir peygamberin hayatında baş göstermeyen bir fitne ortaya çıktı. Bundan dolayı Allah^{cc} Hz.İsa'ya sordu:

۶ ءَاَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَاُمَّيَ الْهَيْنِ

⁵ Ali-imran Suresi, a.32 (Eğer siz Allah'ı seviyorsanız bana tabi olun. O zaman Allah-u Teala da sizi sevecek. Çevirmen)

⁶ Maide Suresi, ayet 117

Yani "sen mi beni ve annemi ilah edinin" diye söylemiştin?" Hz.İsa'nın yetiştirdiği cemaat o kadar zayıf ve itibarsızdı ki Hıristiyanlar dahi bunu kabul etmek zorunda kaldılar.

Onun kuvvet-i kudsiyesi ve tesirinin örneği olan yetiştirdiği on iki öğrenciden birinin ismi Yahuda İskariyoti idi. O otuz rupi karşılığında efendisi ve müşidini sattı. İkincisi, yani Petrus öğrencilerin en iyisi sayılır. Elinde cennet anahtarları varmış. O karşısına geçip İsa'yı üç kere lanetledi. İsa hayat-tayken feyzi ve tesiri böyle idiye bin dokuzyüz sene geçtikten sonra geride ne kaldığını tahmin edebilirsiniz. Buna mukabil Hz. Peygamber Efendimizin^{sav} yetiştirdiği cemaate gelince, onlar öylesine sadık ve vefalıydı ki, Peygamberleri uğruna canlarını dahi verdiler. Ayrıca vatanlarını, sevdiklerini ve akrabalarını da onun için terk ettiler. Kısacası onun hatırı için hiç bir şeyi umursamadılar. Bu tesir o derece etkileyiciydi ki düşmanları dahi etkisini kabul etmek zorunda kaldılar. Peygamber Efendimiz'in^{sav} tesirleri hâlâ sona ermemiş olup bugüne dek süre gelmektedir. Kur'an-ı Kerim'in öğretisinde de aynı tesir ve bereket devam

etmektedir. Ama tesirin başka bir örneğine yani İncil'e gelince, nerede olduğu hiç bilinmemektedir. Hıristiyanların kendileri bile hangi İncil'in gerçek, hangisinin sahte olduğu, hangi dilde yazıldığı ve nerede olduğu konusunda zorluklar içindedirler. Kur'an-ı Kerim ise her devirde korunmuştur. Bir kelimesi hatta bir noktası dahi yerinden kaymamıştır. Öylesine korundu ki, onu ezberleyip ittifak halinde olan yüzbinlerce insan her ülke ve kavimde mevcuttur. Onlar Kur'an-ı Kerim'i ezberleyip karşılıklı okurlar. Acaba bunlar diri bereketler değil midir? Acaba bunlarla Peygamberimiz'in hayatta olduğu ispatlanmıyor mu?

Kısacası hem Kur'an-ı Kerim'in korunmuş olması, hem İslam'ın tecdidi için her yüzyılın başında bir müceddedin geleceğini müjdeleyen hadis, bundan başka bugüne dek süre gelen bereketleri ve tesirleri, Peygamberimiz'in hayatta olduğunu ispatlamaktadır. Burada incelenmesi gereken Hz.İsa'nın hayatta oluşu konusundaki inanıştır. Acaba bu inanış dünyaya hangi faydayı sağladı? Dünya ahlak veya amel bakımından düzeldi mi yoksa fesata mı uğradı? Bu akideyi inceledikçe

zararları ardı ardına ortaya çıkmaya devam edecektir. Doğrusunu söylüyorum: İslam bu inançtan büyük zarar gördü. Hıristiyanlığı kabul eden insanların sayısı kırk milyona ulaşmıştır. Onlar gerçek Allah'ı terk edip aciz bir insana tapmaktadırlar. Hıristiyanlığın dünyaya sağladığı fayda ortadadır! Hıristiyanlar bile "Hıristiyanlık eliyle dünyada birçok ahlaksızlığın yayıldığı" gerçeğini kabul etmektedir. Çünkü bir insana "senin günahlarının sorumluluğunu başkası üstlendi" denildiğinde o günah işlemekte cüretkâr davranır. Günah ise insanoğlu için tehlikeli bir zehir hükmündedir. Bu zehri hıristiyanlık her tarafa yaydı. Durum böyle olunca bu inanın zararı gitgide büyümektedir.

Ben "Mesih'in hayatta oluşu konusundaki inanın sorumluluğu bu devrin insanlarına aittir" demiyorum. Aslında, öncekilerden bazı kimseler hataya düştüler. Ama onlar bu hataya düştükleri halde sevap aldılar. Çünkü müctehid hakkında şu söz veya hadis vardır:

"قد يخطئ ويصيب" müctehid bazen hataya düşer bazen ise doğruya ulaşır. Ama her iki şekilde

sevap alır. Aslında Allah bu meselenin onlarda gizli kalmasını istemişti. Nitekim onlar gaflet içinde kaldılar ve ashab-ı kehf gibi bu gerçek onlara örtülü kaldı. Bilindiği gibi bana şöyle vahiy indirilmiştir:

„ ۞ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا ۞ „

Aynen bunu gibi Mesih'in hayatı meselesi de ilginç bir sırdır. Kur'an-ı Kerim açık açık onun vefatını ispatlamaktadır. Hadisler de bunu kanıtlamaktadır. Peygamber Efendimiz^{sav} vefat edince bunu ispatlamak için okunan ayet de bunun bir delilidir. Bu kadar aşikar olmasına rağmen Allah bunu bir sır olarak gizli tuttu. O, bunu Vadedilen için gizli tutmuştu. Nitekim o gelince bu sırrın gerçeğini açığa vurdu.

Allah, hikmeti gereği bir sırrı dilediği zaman gizli tutar ve dilediğinde onun gerçeğini açıklar. Aynen bunun gibi O, bu sırrı bir zamana kadar gizledi. Aslında bu sırrın anahtarı gelecek olanın elindeydi. Artık gelecek olan geldi ve bu sırrı açtı.

⁷ Yani: Mağaradakilerin ve yazılar yazmış olanların, alâmetlerimizden şaşılacak bir (alâmet) olduğunu mu zannediyorsun? (çev.)

Bundan sonra eğer birileri inanmayıp inatlaşıyorsa, Allah'a karşı gelmektedir.

Sözün özü artık İsa'nın vefatı meselesi her açıdan açıklanıp hiçbir gizli tarafı kalmamıştır. Kur'an-ı Kerim'den vefatı ispatlanmakta ve hadis onu desteklemektedir. Peygamber Efendimiz'in^{sav} miracı ölümünü tasdik eder. O, miraç gecesinde İsa'yı, Yahya ile aynı yerde gördüğünü anlatır. Tanıklığı ise gözleriyle gördüklerine dayanır. Bundan başka

قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا⁸

ayet-i kerimesi de İsa'nın göğe çıkmasına engeldir. Çünkü kâfirler Peygamber Efendimiz'in^{sav} göğe çıkmasını isteyerek bir mucize talebinde bulduklarında, Allah;

قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا

dedi. Yani Allah bir kere;

فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ⁹

⁸ İsra Suresi, a.94, yani: Sen de ki: "Hâşâ! Benim Rabbim (bu gibi işlerden) uzaktır. Ben ise, ancak beşer bir peygamberim (çev.)

⁹ Araf Suresi, a.26

“insan bu yeryüzünde dünyaya geldi ve ancak burada ölecektir” demiştir ve Rabbim verdiği sözü bozmaktan uzaktır. Ben ise beşer bir resulüm. Yani beşer olmam göğe çıkmama engeldir. Kâfirlerin de bu sorudan hedeflediği buydu. Onlar “insanoğlu bu dünyada yaşar ve burada ölür” diye duymuşlardır. Bundan dolayı fırsat ellerine geçince böyle bir soruyu yönelttiler. Ama verilen cevap planlarını suya düşürdü. Kısacası İsa’nın ölümü önceden kararlaştırılmış bir gerçektir. Onları gaflet içinde bırakması uyanıkları mest etmesi mucizevî bir alamettir.

Benim devrimi görmeyenlerin mazereti vardır. Onlara hüccet tamamlanmadı. Onların kendi devirlerinde, içtihatlarıyla anladıklarından dolayı Allah indinde ecir ve sevapları vardır. O zaman gelip geçti. Allah artık örtüyü kaldırıp bu gizli sırrı, fena ve tehlikeli etkileriyle beraber açıkladı. İslam’ın çökmekte olduğunu görmektesiniz. Hıristiyanların silahı ise İsa’nın hayatta oluşudur. Bu silahla İslam’a saldırmaktadırlar. Müslümanların nesilleri ise Hıristiyanlara av olmaktadır. Doğrusunu söylüyorum, onlar bunu anlata anlata onları dalalete

düşürmektedirler. Müslümanların akılsızlıklarından dolayı Hıristiyanlara tahsis ettikleri meziyetlerini, okul ve kolejlerde anlatarak onları İslam'dan koparmaktadırlar. Bundan ötürü Allah Müslümanları uyarmak istedi.

O, şuan Müslümanların uyanık olmalarını ve Mesih'in diriyken göğe çıktığını reddetmelerini istedi. Çünkü İslam'ın ilerlemesi için Mesih'in vefatının vurgulanması fazlasıyla gereklidir. Ancak şanssızlıklarından ötürü muhaliflerimin bu sırrı anlamadıklarını ve yersiz gürültü kopardıklarını üzümlere söylemem gerekir. Hepimiz bir olup vefatını vurguladığımızda Hıristiyan dininin kalmayacağını keşki bu ahmaklar anlasalardı. Ben kesin olarak "bu ölümden İslam'ın hayatı vardır" diyorum. Siz kendiniz Hıristiyanlara "Mesih'in ölümü ispatlanırsa, dininizden geriye ne kalır?" diye sorun. Onlar bir tek bu meseleyle dinlerinin yok olacağını bilirler. Ama Müslümanlar onun hayatına inanmakla onları destekleyip İslam'a zarar

vermektedirler. Onların örneği
 یکے بر سر شاخ و بن مے برید dir.¹⁰

Bu inanç Hıristiyanların İslam'a karşı silahıydı. Ama Müslümanlar bunu ellerine alıp basiretsizliklerinden ötürü kendi aleyhlerinde kullandılar. Hıristiyanlar bu silahı Müslümanların boyunlarını kesmek için kullanmaktadırlar. Ama Müslümanların kendi boyunlarını kestirmek için onlara destek vermeleri tuhaftır. İslam bundan çok zarar gördü. Ama Allah'ın, tam zamanında Müslümanları uyarak haçın kırılması için benzeri olmayan bir silahı onlara vermesi sevindiricidir. Bu silah kullanılsın ve desteklensin diye, O, bu silsileyi kurdu. Nitekim Allah'ın lütfu ve desteğiyle bu silahın, haçlı dinini ne kadar zayıflattığı ve etkisiz hale getirdiği kimseden saklı değildir. Bu silahın ismi de **Me-sih'in ölümü**dür. Dinlerini, bir tek bu silsilenin helak edeceğini Hıristiyanlık ve hamileri kolayca anlayabilmektedirler. Onların her din ve mezhebe meydan okumaları ama bu silsile söz konusu olunca kaçmalarının sebebi de budur. Nitekim

¹⁰ Bindiği dalı kesen kimsedir. (Çev.)

Bishop beyi davet ettiğimizde, bazı İngilizce gazetelerin de onu her şekilde kışkırtmasına rağmen o karşımıza çıkmadı. Bunun sebebi, Hıristiyanlığın kökünün kazınması için hiç kimseye verilmeyen silahların, bizde olmasıdır. Bunların birincisi "**Me-sih'in ölümü**" denilen silahtır. Ölümünün açıklanması gerçek gaye değildir; asıl gaye Hıristiyanların, Mesih yaşamaktadır şeklindeki İslam'a zarar veren silahlarını yok etmektir. Allah bu hatanın düzeltilmesini istedi ve vurgulaya vurgulaya bunu düzeltilti.

Bunun haricinde bid'atlar ve hatalardan İslam'ın arındırılması da asıl gayelerindendir. "*Bu silsile ve diğer Müslümanlar arasında hiçbir fark yoktur*" şeklindeki bir görüş, yüzeysel olup derinlemesine tefekkür etmemelerindendir. Bu devrin Müslümanlarının inanışlarında hiçbir yanlışlık ortaya çıkmadıysa ve bu cemaatle onlar aynıysa o zaman Allah bu silsileyi acaba abes olarak mı kurdu? Böyle düşünmek bu silsileye saygısızlık olup Allah indinde küstahlık ve cüretkârlıktır. Allah^{cc} sık sık "hem amelî hem de itikadî durumdan dolayı dünyaya karanlığın iyice çöktüğünü" bildirmiştir.

Tevhid için sayısız nebi ve resul dünyaya geldi. Onlar bunun kökleşmesi için haddi hesabı olmayan çabalar gösterdiler. Bugün ise tevhidin üzerini siyah bir perde kaplamıştır ve insanoğlu kendini türlü türlü şirke kaptırmıştır. Peygamber Efendimiz^{SAV} dünya sevgisine kapılmayın buyurmuştu. Ama bugün dünya sevgisi her gönülde hüküm sürmektedir ve herkes dünya sevgisine batmıştır. Kendisinden din için incecik bir dalın kaldırılması istendiğinde derin derin düşünür, binlerce özür ve bahane uydurur. Kötü amel ve zinanın her türlü sücaiz görülmektedir. Yasak ve haram olan her işin yapılması için açıkça çaba sarfedilmektedir. İslam dini her açıdan yetim ve çaresiz durumdadır. Böyle bir durumda İslam destek ve yardım görmeyecek ise, o zaman karşı karşıya kalacağı hangi devir geldiğinde ona yardım edilecekti. İslam'ın sadece adı kalmıştır. Bugün İslam korunmasaydı silinip yok olacağından şüphe mi vardı? Doğrusunu söylüyorum; *diğer Müslümanlarla aramızda ne fark var?* denmesi derin düşünülmediğinden kaynaklanıyor. Tek bir sebep olsaydı bu kadar zahmete katlanılmasına ve bu silsilenin kurulmasına ne ihtiyaç vardı? Hiçbir şey görülmeyecek

kadar karanlığın çöktüğünü Allah sık sık açıklamıştır. Gurur duyduğumuz ve İslam'ın gıpta ettiği tevhid sadece dillerde kaldı; amel ve itikat bakımından tevhide inanan ise pek kalmadı. Peygamber Efendimiz^{sav} dünyaya gönül bağlamayın diye emretmişti. Ama bugün her gönül dünya sevgisine batmıştır. İslam ise kimsesiz bir yetim gibidir. Peygamber Efendimiz^{sav};

حُبُّ الدُّنْيَا رَأْسُ كُلِّ خَطِيئَةٍ¹¹

buyurmuştu. Bu ne kadar temiz ve doğru sözdür. Ama bugün herkes kendini bu hataya kaptırılmıştır. Arya ve Hıristiyan muhaliflerimiz, dinlerinin iç yüzünü iyice anlamışlardır. Ama dinlerini terk etmek de istemiyorlar. Hıristiyanlar dinlerinin usulleri ve bunların neticelerinin doğru olmadığını biliyorlar. Bir insanı ilah edinmek doğru değildir. Bu devirde felsefe, fizik ve bilim yayılmıştır. İnsanlar Mesih'in çaresiz ve zayıf bir kul olmaktan başka hiç bir insanüstü güce sahip olmadığını iyice anlamışlardır. Bu bilimleri öğrendikten sonra, kendi kişisel tecrübelerini de göz önünde bulundurup

¹¹ Yani: Dünya sevgisi her hatanın başıdır. (çev.)

Mesih'in güçsüzlük ve aczini gördükleri halde ona ilah olarak inanmaları kesinlikle imkânsızdır.

Şirkin temeli bir kadının eliyle yani Havva'nın eliyle atılmıştır. Çünkü o Allah'ın emrini terk edip şeytana uydu. Bu büyük şirkin de yani Hıristiyan dininin hamileri de kadınlardır. Aslında insan yaratılışı, hıristiyanlık dinini itip reddeder. Eğer ortada dünya sevgisi olmasaydı onların büyük bir kısmı müslüman olurdu. Hıristiyanlar arasında bazı insanlar gizli olarak Müslüman olmuşlardır. Onlar bunu sakladılar. Ama ölüm vakitlerinde vasiyet etmek suretiyle bunu açıkladılar. Bunlar içinde büyük makam ve mevkiye sahip olanlar da vardı. Dünya sevgisinden dolayı Müslüman olmalarını sakladılar ama eninde sonunda açıklamak zorunda kaldılar. İslam'ın gönüllerinde bir yol açtığını ve onun genişlemekte olduğunu görüyorum. Dünya sevgisinden dolayı onlar bir hicap içindedirler.

Müslümanların iç kargaşası ve parçalanışının sebebi de bu dünya sevgisi olmuştur. Eğer hedefleri Allah sevgisi olsaydı, hangi fırkanın prensiplerinin daha net ve temiz olduğunu kolayca anlayıp

onları kabul ederek birlik içinde olacaklardı. Bu fesat dünya sevgisinden ortaya çıktığına göre, böyle kimselere nasıl Müslüman denebilir? Adımları Peygamber Efendimizin^{sav} adımları üzerinde değildir. Allah^{cc}:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ¹²

buyurmaktadır. Yani "De ki: Allah'ı seviyorsanız bana uyun, Allah da sizi dost edinecektir." Bugünlerde ise Allah sevgisi ve peygambere itaat yerine dünya sevgisi ön plandadır. Acaba Peygambere itaat bu mudur? Acaba o dünyadar bir insan mıydı? O faiz alır mıydı? Farzlar ve Allah'ın emirlerinin yerine getirilmesi konusunda gafil miydi? Onda hâşâ iki yüzlülük var mıydı? Dini konularda taviz verir miydi? Dünyayı dinden üstün mü tutardı? Bir düşünün.

Ayak izleri üzerinden yürümek tam olarak tabi olmak demektir. Bunu yapınca O'nun birçok lütuflarını göreceksiniz. Ashab-ı Kiram onun arkasından yürüdüler. Netice olarak nereden nereye vardıklarını görün. Onlar dünyayı hor görüp tam

¹² Al-i İmran, a.32

manasıyla dünya sevgisini terk ettiler. İstek ve arzularının üzerinden bir ölüm geçti. Şimdi sizler durumunuzu onlarınkiyle karşılaştırın. Acaba onların adımları üzerinde misiniz? Üzülerek söylemek gerekir ki, şuan insanoğlu Allah'ın ondan ne istediğini anlamamaktadır. **رَأْسَ كُلِّ خَطِيئَةٍ** (her hantanın temelinde dünya sevgisi vardır). Bu sevgisini sayısız ürünleri vardır. Mesela mahkemeye giden biri birkaç kuruş karşılığında yalan şahitlik etmekten hiç utanmıyor. Acaba avukatlar mahkemeye hep doğru şahitleri çıkardığına yemin edebilirler mi? Hangi açıdan incelenirse incelenir, bugün dünyanın durumu çok kötüdür. Yalancı şahitler çıkarılmaktadır. Yalana dayalı davaların açılması şöyle dursun, sahte resmi belgeler bile hazırlanmaktadır. Herhangi bir şeyden bahsederken doğruluktan kaçınırlar. Bu silsileye ihtiyaç yoktur diyenlere "acaba Peygamber Efendimizin^{sav} getirdiği din bu muydu?" diye sormalı. Allah "yalan necistir bundan kaçının" buyurmaktadır.

13 **اجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ**

¹³ Hac Suresi, ayet 31

Allah putperestlik ile yalanı eşit tutmaktadır. Ahmak birisinin Allah'ı bırakıp puta yöneldiği gibi, bir insan menfaat ve çıkarı gereği yalanı bir put haline getirip onun eliyle kurtulacağını düşünür. Yalan o kadar yaygındır ki onlara "neden putperestsiniz? Bu pisliği terk edin" denildiğinde, onlar "onu bırakmamız mümkün değildir. Onsuz hayat idame edilmez" diye karşılık verirler. Yalanı hayatlarının dayanağı olarak görmelerinden daha büyük şanssızlık ne olabilir? Ama biliniz ki, eninde sonunda doğruluk kazanır. Hayırlı sonuç ve fetih doğruluğa nasip olur.

Ben bir keresinde bir makaleyi matbaada basılmak üzere Amritsar'a gönderdim. İçinde bir mektup da postaladım. Bu mektup, Relya Ram'ın gazetesi Vekil Hind ile ilgili idi. Mektubum posta kârununa muhalif bulunup bana mahkeme açıldı. Avukatlar bana "bu mektubu gönderdiğinizizi inkar etmekten başka çareniz yok" dediler. Bu da yalan söylemek dışında kurtuluş yolu yoktur demekti. Ben, "doğruyu söylemek sonucu ceza alacaksam buna hazırım ama yalan söylemeyeceğim" diyerek teklifi reddettim. Mahkemede dava görüldü.

Posta müdürü davacı olarak mahkemeye çıktı. Bana sorulduğunda ise “evet bu mektubu ben yolladım. Ama bunu basılacak olan makalenin bir parçası olarak gördüğüm için her ikisini birlikte yolladım,” dedim. Allah^{cc}, hakime basiret verdi ve o, meseleyi anladı. Posta müdürü çok ısrar etmesine rağmen hakim beni serbest bıraktı.¹⁴

¹⁴ Bedir Gazetesinde bu olay ayrıntılı olarak şöyle aktarılmıştır: Tahminen 27 veya 28 sene evvel, yahut bundan da bir müddet önce, bu âciz Aryalar’a karşı İslam’ı destekleyen bir makaleyi basılmak üzere gönderdi. Matbaanın sahibi Relyaram isimli bir Hıristiyandı. Amritsar’da yaşayan Relyaram, avukat olup bir gazete çıkarırdı. Gönderdiğim paketin içinde makale olup her iki tarafı açıktı. Aynı paketin içine bir de mektup koydum. Mektubun içinde İslam’ı destekleyen ama diğer dinlerin batıl olduğuna işaret eden ifadeler vardı. Ayrıca bu makalenin yayınlanması için ricada da bulunmuştum. Bu sebepten dolayı o Hıristiyan din muhalefetinden ötürü öfkelenildi. Düşmanca saldırmak için eline geçen bu fırsatı kaçırmadı. Aslında mektubun paketin içine yerleştirilmesi suçtu ama bu âcizin böyle bir kanundan hiç haberi yoktu. Posta kanununa göre, bu suçun cezası beş yüz rupi veya altı aya kadar hapistir. Kısacası bu Hıristiyan, posta makamlarına ihbar edip aleyhime dava açtırdı. Diğer taraftan bu davadan önce Allah bana, Relyaram isimli avukatın beni ısırsın diye bir yılan yolladığını ve benim onu bir balık gibi kızartıp geri gönderdiğimi, rüyamda gösterdi. Bu rüyanın bu davaya işaret ettiğini biliyorum. Mahkemenin sonucuna gelince, bu dava avukatların istifade edebileceği bir örnek teşkil etmiştir.

Kısacası, bu suçtan ötürü Gurdaspur ilinin merkezine çağırıldım. Danıştığım her avukat yalan söylemekten başka bir çare olmadığını söyledi. Onlar “ben paketin içine mektup koymadım. Relyaram koymuş olabilir” şeklinde bir ifade vermeme tavsiye ettiler.

Yalan söylemeden hayat idame edilmez diyenlere nasıl inanayım. Bunlar beyhude sözlerdir.

Avukatlar "böyle bir ifade ve iki yalancı şahidin mahkemeye çıkarılmasıyla beraat etmen kesindir" deyip kendilerince bana teselli vermeye çalıştılar. Yalan söylemediğim takdirde beraat etmenin başka bir yolu olmadığını ve çok zor durumda kalacağımı söylediler. Ama ben onlara, sonuç her ne olursa olsun hiçbir şekilde doğruyu söylemekten vazgeçmeyeceğimi söyledim. Aynı gün veya bir gün sonra, İngiliz bir hâkimin karşısına çıkarıldım. Diğer taraftan posta işleri müdürü devleti temsilen davacı olarak mahkemeye geldi. Hâkim kendi eliyle ifademi kayda aldı. O "bu mektup ve paket sana mı aittir? Mektubu sen mi paketin içine koydun?" diye bana sordu. Ben hiç çekinmeden, mektubun bana ait olduğunu ve onu pakete de kendim koyduğumu söyledim. Ayrıca ona "ben kötü niyetle devlete zarar vermek maksadıyla bunu yapmadım, aslında mektubu makalenin bir parçasıymış gibi düşünerek paketin içine koydum" diye izahda bulundum. Hâkim bunu duyar duymaz Allah^{cc} onun kalbini bana karşı yumuşattı. Buna mukabil, Posta işleri müdürü anlayamadığım İngiliz dilinde uzun uzun konuşma yaptı. Onun dediklerini reddetmek için hâkimin kullandığı bir tek "no" kelimesini anlayabiliyordum. Müdürün uzun süren her konuşmasından sonra hâkim "no" deyip her dediğini reddetmekteydi. Davacı bütün delillerini sunup öfkesini kustuktan sonra hâkim eninde sonunda kararı yazmaya başladı. Bir veya bir buçuk satır yazdıktan sonra bana "gidebilirsiniz" dedi. Bunu duyunca ben, mahkeme odasından çıkıp, İngiliz bir amirin karşısında beni muzaffer kılan Muhsin-i Hakiki'ye^{cc} şükrettim. O'nun bu belayı, ancak doğruluğun bereketiyle başımdan uzaklaştırdığını çok iyi biliyorum.

Bundan önce bir rüyamda, başımdaki takkeyi düşürmek için adamın birinin elini başıma doğru uzattığını gördüm. Bunun üzerine ben ona "ne yapıyorsun" deyince, o takkeyi başımdan almayıp "hayırdır, hayırdır" dedi. (Bedir gazetesi, c.2, no,5, s.3, 2 Şubat 1906)

Doğrusu, doğruyu söylemeden hayat idame edilemez. Bu olay aklıma gelince Allah'ı^{cc} üstün tuttuğum için hâlâ haz alıyorum. O, bizi öylesine korudu ki koruması O'nun mucizevî desteğinin bir alameti oldu.

15 مَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ

Kesin olarak biliniz ki yalan gibi uğursuz bir şey yoktur. Dünyaya düşkün olanlar genellikle, 'doğruyu söyleyince insan yakalanır' derler. Ama ben onların söylediklerine nasıl inanayım? Aleyhimde yedi kere mahkeme açıldı, Allah'ın^{cc} lütfu ile her yerde doğruyu söylediğim halde, O, hiçbir zaman beni yenilgiye uğratmadı. Allah^{cc} doğruluğun destekleyicisi ve yardımcısıdır. O'nun, doğru olanı cezalandırması mümkün olabilir mi? Böyle olsaydı, dünyada hiç kimse doğruyu söyleme cesaretinde bulunamazdı. Allah'a^{cc} güven kalmazdı. Doğruluk üzerinde olanlar yaşayan bir ölü olurlardı.

Aslında doğruyu söyleyince ceza alanların, ceza almalarının sebebi doğruluk değildir.

¹⁵ Talak suresi, ayet 4

Cezalandırılmalarının sebebi, gizliden gizli olan bazı günahları veya başka bir zaman söylenmiş olan bir yalandır. Allah^{cc} indinde günahlar ve yaramazlıkların bir kaydı vardır. Onların birçok günahı olduğu için herhangi birisinden dolayı ceza alırlar.

Gül Ali Şah, hocam olup Batala'da yaşıyordu. O, Şeer Sing'in oğlu Partap Sing'e de ders verirdi. O, bir olayı şöyle anlattı: Günün birinde Şeer Sing, aşçısı tuzu biberi yemeğe birazcık fazla koydu diye onu çok fena dövdü. Gül Ali Şah, saf bir insandı. Bundan dolayı o Şeer Sing'e "bu büyük zulümdür" deyince o, "hoca efendi! bu adam yüz tane oğlağımı çaldı. Ama senin bundan haberin yok" diye karşılık verdi. Aynen bunun gibi insanın günahları birikir ve başka bir hata işlediğinde yakalanır.¹⁶ Doğruluğu seçen, hiçbir zaman küçük düşmez. Çünkü o Allah'ın^{cc} koruması altındadır ve hiçbir kale Allah'ın^{cc} koruması gibi sağlam değildir. Ama yarım yamalak ilişki fayda sağlamaz. Susadığı zaman bir damla suyun kâfi geleceğini veya

¹⁶ Bedir gazetesinde şöyle yazılıdır: insan bir vakit günah işler ama başka bir vakitte yakalanır. (Bedir Gaz. Cilt 2, No:6, Sayfa 3, 9 şubat 1906)

şiddetli açlık baş gösterdiğinde bir lokmanın yeteceğini söyleyen var mı? Kesinlikle Hayır! Yeteri kadar su içmediği ve yemek yemediği takdirde, insan teselli bulamaz. Aynen bunun gibi ameller kemale erişmediği müddetçe, gerekli olan meyveleri ve sonuçları ortaya çıkmaz. Eksik ameller Allah'ın^{cc} sevindirmez ve bereketli olamaz. Allah'ın^{cc} sözü budur ki: İstedğim şekilde ameller işlerseniz Ben bereket vereceğim.

Kısacası dünyaya düşkün olanlar, yalan ve kandırmaca olmaksızın hayat idame edilemez, şeklinde sözler uydururlar. Birileri, "filanca mahkemede doğruyu söylediği için dört yıl hapse mahkûm edildi," derler. Ben tekrar bu sözlerin hayal ürünü olduğunu ve marifet yokluğundan kaynaklandığını söylüyorum.

17 کسبِ کمال کُن کہ عزیزے جہاں شوی

Bunlar kemâlin meyveleri değil eksik amellerin neticeleridir. Birisi, kaba kumaşla yapılmış kalın örtüsüne bir iki dikiş atmakla terzi sayılmaz ve bu

¹⁷ Çabayı kemale erdir ki dünyanın gözdesi olasın. (Çev.)

onun kaliteli ipekten elbise dikebileceği anlamına gelmez. Ona böyle bir kumaş verildiğinde onu berbat eder. Kısacası içine pislik bulaşmış bir iyilik hiçbir işe yaramaz. Allah^{cc} indinde bunun bir değeri yoktur. İnsanlar bununla böbürlenip necat isterler. Allah^{cc}, ihlas ile işlenmiş olan iyiliğin zerre-sini dahi zayi etmez. O, şöyle buyurmuştur:

18 فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ

Bundan dolayı, eğer zerre kadar iyilik işlerse Allah'tan^{cc} ecrini alacaktır. Peki, o zaman bu kadar iyilik işlendiği halde neden meyvesi elde edilemiyor? Bunun, ihlâssızlıktan başka bir sebebi yoktur. Ameller için ihlâs şarttır. O,

19 مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ

buyurmuştur. Bu ihlâs abdâl sayılanlar da bulunur. Abdâl olunca, insan bu dünyaya ait olmaz. O liyakat sahibi olup her işinde ihlâs vardır. Ama dünyaya düşkün olanlara gelince bir hayır yaptıklarında övülmek isterler. Hayırlı bir iş için bağışta

¹⁸ Zilzal suresi, ayet 8

¹⁹ Beyyine suresi, ayet 6, (dini ancak Allah'a halis kılanlar)

bulunmaktaki maksadı, gazetelerin ve insanların ondan övgüyle bahsetmesidir. Bu iyiliğin Allah^{cc} ile ne ilgisi vardır? Birçok insan evlenirken köyde yemek verir; ama Allah^{cc} için değil, sadece gösteriş ve övünmek için. Eğer riyakârlık olmasaydı ve yaptıkları sadece Allah'ın^{cc} mahlûkatına şefkatten dolayı ve haliseten Allah^{cc} için olsaydı, onlar evliya olurlardı. Ama yaptıklarının Allah^{cc} ile ilgisi olmadığından hiçbir bereketli tesir onlarda bulunmaz.

Unutmayınız ki kim Allah'ın^{cc} olursa Allah^{cc} da onun olur. Allah^{cc} hiç kimse tarafından kandırılmaz. Eğer bir kimse, riyakârlık ve sahtekârlıkla Allah'ın^{cc} kandıracağını zannediyorsa bu ahmaklıktır. Bilakis o, kendi kendini kandırmaktadır. Dünyanın güzelliği ve sevgisi bütün günahların köküdür. Bunlar insanı kör eder ve o insanlıktan uzaklaşır ve ne yaptığını ve neyi yapması gerektiğini anlayamaz. Akıl sahibi bir insan kandırılmıyorsa Allah-u Teâlâ nasıl kandırılabilir? Bu tür kötü amel­lerin kökü dünya sevgisidir. Bu devrin Müslümanlarını helak eden ve en büyük günahları olan şey, müptela oldukları dünya sevgisidir. Uyurken ve uyanırken, ayaktayken, otururken ve yürürken,

heran onlar kendilerini buna kaptırmışlardır. Kabre konacakları vakti hiç akıllarından geçirmezler. Bu tür insanlar Allah'tan^{cc} korkup üzüntüleri din için olsaydı, bu onların lehine olurdu. Sadi şöyle der:

گر وزیر از خدا ترسیدے

Çalışanlar kendi işleri için nasıl koştururlar, ama namaz vakti geldiğinde su birazcık soğuk olunca duraklarlar. Bunun sebebi, gönüllerinde Allah'ın^{cc} azametinin bulunmamasıdır. İçlerinde birazcık Allah'ın^{cc} azameti bulunsaydı, ölüm akıllarına gelseydi ve birgün dünyadan göç edeceklerine yakın etselerdi, her çeşit tembellik ve gaflet yokolup giderdi. Bundan dolayı Allah'ın^{cc} azameti mutlaka gönüllerde yerleştirilmeli ve insan her an O'ndan korkmalıdır. O, yakaladığı zaman, yakalayışı korkunç olur. O, görmezlikten gelir ve hatalarımızı göz ardı eder, ama birisini cezalandırdığında cezası çok sert olur.

لَا يَخَافُ عُقْبَيْهَا²⁰

²⁰ Şems suresi, ayet 16

Hatta, arkadakilerin durumunun ne olacağı umurunda bile olmaz. Bunun tersine Allah'tan^{cc} korkanlar ve azametini gönüllerinde bulunduranlara Allah^{cc} saygınlık verir ve onlar için kalkan olur. Hadiste

مَنْ كَانَ لِلَّهِ كَانَ اللَّهُ لَهُ

yani: Kim Allah^{cc} için ise Allah^{cc} da onun içindir, buyrulmuştur. İnsanlar bu hadisi dikkate almadan Allah'a^{cc} yaklaşmak isterler ve çoğunlukla bu işin hiç zorluğa katlanmadan bir an evvel olmasını isterler. Onlar din işlerinde ne kadar sabır ve dayanıklılığa ihtiyaç olduğunu bilmezler. Ama gece gündüz uğraştıkları ve kapı kapı dolaştıkları dünya işlerinin sonucu için senelerce beklerler. Bu durumları üzücü ve hayret vericidir. Mesela bir çiftçi tohum ektikten sonra uzun bir zaman bekler. Hâlbuki din söz konusu olunca bir üflemeyle evliya olmak isterler ve hiçbir çaba ve meşakkate katlanmadan, ayrıca hiçbir ibtilaya (ilâhî sınanmaya) tabi tutulmadan ilk günden arşa yerleşmek isterler.

Allah'ın^{cc} kanun ve yasaının böyle olmadığını hiç unutmayın! O'nun kanununda her ilerleme aşamalıdır. Sadece biz müslümanız veya müminiz demenizle Allah^{cc} sizden razı olmaz. Nitekim O, şöyle buyurmuştur:

أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ²¹

Yani: Acaba insanlar sadece biz iman ettik demekle Allah-u Teâlâ'nın onlardan razı olacağını ve hiçbir sınanmaya tabi tutulmadan bırakılacaklarını mı sanıyorlar? Bir tek üflemeyle evliya olmak Allah'ın^{cc} sünnetine aykırıdır. Eğer O'nun sünneti böyle olsaydı, Peygamber Efendimiz^{sav} bu yolu izlerdi ve uğruna canlarını feda eden ashabını üfle-yip evliya mertebesine kavuştururdu. Onlar imtihana tabi tutulmazdı ve başları kesilmezdi ve Allah-u Teala onlar hakkında şöyle buyurmazdı:

مِنْهُمْ مَنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا²²

²¹ Ankebut suresi, ayet 3

²² Ahzap suresi, ayet 24, Yani: Aralarından (bazıları) adaklarını gerçekleştirdiler. (Bazısı ise daha) beklemektedir. Onlar, (bu davranışlarında hiçbir) değişiklik yapmadılar.

Kısacası dünya zorluklara katlanmadan ve çaba sarfetmeden elimize geçmiyorsa o zaman dini kolay lokma zanneden ne kadar ahmaktır. Dinin kolay olması doğrudur ama her nimet meşakkat ister. İslam'da insanın gücünü aşan meşakkat yoktur. Hindu yogilerin nelere katlanmak zorunda kaldığına bir bakın, bazısı belinden olur, bazısı tırnaklarını uzatır. Aynı şekilde Hıristianlarda ruhbaniyet vardır. İslam bunları öğretmeyip tersine şöyle dedi:

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّيْهَا²³

Yani, nefsini tezkiye eden kimse kurtulmuştur. Bu da şu demektir: Her çeşit bidat, fısk-u fücûr, nefsanî duygulardan Allah^{cc} için uzaklaşan kimse ve her çeşit nefsanî lezzeti bırakıp Allah^{cc} yolunda zorluğu tercih eden kimse gerçekten necata kavuşmuş kimsedir. Böyle kimse Allah'ı^{cc} ön planda tutar, dünya ve onun sahte çekiciliğini terk eder. Daha sonra O şöyle buyurmaktadır:

²³ Şems suresi, Ayet 10

24 قَدْ خَابَ مَنْ دَسَّيَهَا

Nefsini kirleten toz toprak oldu, yani yere yöneldi. Bir tek bu cümle Kuran öğretisinin özetidir. Bununla insanın Allah'a^{cc} nasıl ulaşabileceği anlaşılmaktadır. Doğrusu insan, beşerî güçlerin kötü kullanılmasını terk etmeden Allah'a^{cc} ulaşamaz. Dünya pisliğinden çıkmak isteyen ve Allah'a^{cc} ulaşmak niyetinde olan, dünyevî lezzetleri terk etmek zorundadır. Yoksa

هم خدا خواهی و هم دنیائے دوں
25 ایں خیال است و محال است و جنوں

Aslında insanın yaradılışında günah ve kötülük yoktu. Ama fitrî duyguların yanlış kullanılışı sonucu kötülük doğar. Mesela gösterişi ele alalım; aslında bu da kötü değildir, çünkü bir işi sadece Allah^{cc} için yaparken, diğer insanlar da bu iyilik için harekete geçsinler niyetiyle gösteriş de bir iyiliktir. Riya iki çeşittir; Birincisi dünya içindir, mesela bir kimse namaz kılarken, oraya önemli birisi

²⁴ Şems suresi, ayet 11

²⁵ Hem Allah'ı, hem değersiz dünyayı istiyorsan , Bu imkansız bir hayaldir, deliliktir. (Çev.)

gelince o namazını uzatır. Bazı kimseler böyle durumdan çok etkilenirler ve sevinirler. Bu da riyanın bir çeşididir, zamanı gelince bu ortaya çıkar, tıpkı acıktığında ekmek yemesi, susduğunda su içmesi gibidir. Ama bunun tersine, namazını sadece Allah^{cc} için süsleyerek ve uzatarak kılan kimse buna dahil olmayıp, bu riya Allah'ın^{cc} rızasını elde etmenin vesilesidir. Kısacası riyanın da yeri vardır. İnsan ise yersiz ayıplarını göz önünde bulundurmeyen bir canlıdır. Mesela bir kimse kendisinin çok iffetli ve temiz olduğunu zanneder. Bir yerden yalnız başına geçerken yolda bir mücevher kesesi bulur ve aklına hiç kimse beni görmüyor düşüncesi gelir. Eğer o böyle bir durumda, bu başkasının hakkıdır ve başkasına aittir düşüncesiyle hırsa kapılmayıp ona yönelmiyorsa, gerçekten iffetlidir ve takvayı benimsemiş birisidir. Ama eğer iddiası sadece laftan ibaret ise, keseyi hemen kapar ve böylelikle onun gerçek durumu ortaya çıkar.

Aynen bunun gibi eğer bir kimsenin riyakar olmadığı düşünülüyorsa, bu ancak, zamanı geldiğinde ona yönelmeyince ispatlanır. Ama demin de söylediğim gibi bazen bu adetler yerli yerinde olur ve

iyilik sayılır. Mesela Cemaatle namaz kılmak da bir nevi gösteriştir. Bundan insanın gayesi eğer gösteriş yapmak ise o zaman şüphesiz bu riyakârlıktır. Ama eğer bundan hedeflediği Allah^{cc} ve Peygambere^{sav} itaat etmek ise o zaman bu bambaşka bir nimettir. Kısacası hem camilerde hem evlerinizde namazı eda edin. Aynen bunun gibi, bir yerde din için bağış toplanmaktadır. Adamın biri insanların ilgisiz ve sessiz kaldığını görüp, onları harekete geçirmek için ilk olarak bağışta bulunur. Görünürde bu bir riya'dır ama sevaba neden olmuştur. Allah-u Teala Kurân-ı Kerim'de;

لَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا²⁶

“yeryüzünde göğsünü kabartarak yürüme” buyurmaktadır. Ama hadiste anlatıldığına göre adamın biri savaş esnasında göğsünü kabartarak yürümekteydi. Peygamber Efendimiz^{sav} onu görünce, böyle bir hareket Allah'ın^{cc} hoşuna gitmez ama şuan O'nun hoşuna gitmektedir, buyurdu.

²⁶ Lokman suresi, ayet 19

گر حفظ مراتب نہ کنی زندگی 27

Özet olarak yerli yerinde olan ahlak, insanı mümin, ama yersiz olan kâfir yapar. Hiçbir ahlakın kendi zatında kötü olmadığını, ama yanlış kullanılışının onu kötü yaptığını demin söyledim.

Ömer hazretlerine birisi, "İslam'ı kabul etmeden önce sen öfkeli bir insandın" dedi. Hz. Ömer ona, "öfkem aynıdır ama daha önce yersiz kullanıyordum, şimdi ise yerli yerinde kullanıyorum" diye cevap verdi. İslam verilen her güç ve yeteneğin yerli yerinde kullanılmasını emreder. Bundan ötürü, bir gücünüzün yokolması için çaba sarfetmeyin. Tersine onları yerli yerinde kullanmayı öğrenin. Bir yanağın tokat atılınca ötekini de çevir şeklindeki öğretiyi yalan ve hayalden ibaret bir öğretilerdir. Bu öğretinin belli bir yer ve zamana mahsus olması mümkündür. Böyle bir kanunun ebedi ve işler olması mümkün değildir. Sebebine gelince, insan, dalları dört bir tarafa yayılmış olan bir ağaca benzer. Eğer sadece bir tek dalın bakımına dikkat edilirse, diğer dalların hepsi zayi ve berbat

²⁷ Mertebelere riayet etmemek, zındıklıktır. (Çev.)

olur. Hıristiyanlığın bu öğretisindeki noksanlık apaçıktır. İnsanın bütün güç ve yetenekleri bu öğretille nasıl gelişebilir? Eğer sadece affetmek güzel bir şey ise, o zaman intikam gücünün insana verilmesinin manası nedir? Ayrıca bu öğreti neden uygulanmıyor? Bunun tersine Peygamber Efendimiz^{SAV} vasıtasıyla bize ulaşan İslam öğretisi kâmilidir. Bu öğreti Kurân-ı Kerim'de şöyle beyan edilmiştir:

جَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ 28

Yani; kötülüğün cezası işlenen kötülük kadardır. Ama kim affederse ve affederken ıslah söz konusu olup, herhangi bir şekilde şerre sebebiyet vermiyorsa, ecri Allah^{CC} katındadır.

Bundan Kurân-ı Kerim'in istediğinin, kesinlikle hiçbir yerde şerre karşılık verilmemesi ve intikam alınmaması olmadığı açıkça anlaşılmaktadır. Tersine Allah'ın^{CC} istediği, yer ve durumun dikkate alınmasıdır. Acaba durum, suçun bağışlanıp affedilmesini mi, yoksa ceza verilmesini mi gerektiriyor? Eğer cezayı gerektiriyorsa o zaman işlenen

²⁸ Şura suresi, ayet 41

suç kadar ceza verilmeli, ama eğer affi gerektiriyorsa cezanın hayali dahi terk edilmeli.

İslam öğretisinin özelliği budur. Çünkü İslam, her durumu göz önünde bulundurur. İncile uyulup şerli olan herkes cezasız bırakılırsa, dünyaya karanlık çöker. Kısacası sizler kuvvetlerinize ölü muamelesi yapmayıp, bütün gücünüzle onları yerli yerinde kullanmaya çalışın. İslam öğretisi, insanî güçlerin haritasını çizip ortaya koymaktadır. Ama Hıristiyanların tatlı sözlerine kanıp, İslam gibi nimeti elden bırakanlara yazıklar olsun! Bir annenin çocuğuna yemesi için her zaman tatlı vermediği gibi sadık (doğru olan birisi) de her hal ve durumda tatlı davranmaz. İhtiyaç duyulduğunda anne çocuğuna acı ilaç da içirir. Sadık muslihin durumu da aynen buna benzer. Bu öğreti her açıdan mübarektir, tanıttığı Allah^{cc} gerçektir. Bizim inandığımız Allah'ın^{cc} sıfatlarını herkes kabul etmek zorunda kalır. Fundar isimli papaz kitabının bir yerinde eğer Hıristiyanlığın ulaşmadığı bir ada farzedilirse kıyamet günü oradakiler nasıl sorguya çekilecek diye bir soru sorar; sonra bu soruyu şu şekilde cevaplar; "Oradakiler İsa'ya ve kefaretime

iman edip etmeme konusunda sorguya çekilmeyeceklerdir, tersine onlara sadece, İslam'ın tanıtıldığı sıfatlara sahip olan tek ve ortağı olmayan Allah'a^{cc} iman ediyor musunuz? diye sorulacaktır.

İslam'ın tanıttığı Allah'a^{cc} bir ormanda yaşayan dahi fitratı gereği iman etmek zorundadır. Her insanın vicdanı ve kalp nuru İslam'ın anlattığı şekilde Allah'a^{cc} iman etmek için şahitlik eder. Zamanımızın Müslümanları, ayrıntılı şekilde anlatılan İslam öğretisinin aslını ve İslam gerçeğini unutmuşlardır. Bunu tekrar ikame etmek bizim vazifemizdir. Bir tek bu yüce ve şanlı maksadı gerçekleştirmek için ben geldim.

Yukarda beyan edilenler haricinde de ilmî ve itikadî yanlışlıklar Müslümanlar arasında yayılmaktadır. Onları düzeltmek de bizim vazifemizdir. Mesela inançlarına göre, İsa ve annesi hariç haşa hiç kimse şeytanın dokunmasından korunmuş değildir. Bu açık bir hata, hatta küfürdür ve Peygamber Efendimize^{sav} büyük saygısızlıktır. Bu ve buna benzer meseleler uydurup, İslamiyetin adına leke sürdürme çabasında olan bu insanlarda bir zerre kadar onur yok mudur? Bunlar İslam'dan çok

uzaklaşmışlardır. Bu meselenin aslına gelince, Kurân-ı Kerim'e göre doğum iki çeşittir. Birincisi Ruhü'l Kudüs'ün dokunmasıyla, ikincisi de şeytanın dokunmasıyla ilgilidir. Salih kimselerin evladı Ruhü'l Kudüs'ün dokunmasıyla, ama kötülükler sonucu doğan evlat ise şeytanın dokunması neticesinde dünyaya gelir. Bütün peygamberler Ruhü'l Kudüs'ün dokunması neticesinde dünyaya geldiler. Ama Yahudiler Hz. İsa'yı, haşa zina çocuğu olmakla ve Meryem'in Pendara isimli biriyle gayri meşru ilişkisi sonucu şeytanın dokunmasıyla dünyaya gelmekle suçlamışlardı. Bundan dolayı Allah^{cc} onun beraatini vurgulamak için hakkında şahitlik edip, İsa'nın doğumunun da Ruhü'l Kudüs'ün dokunması sonucu olduğunu anlattı. Ama bizim Peygamberimiz ve diğer peygamberler böyle bir itiraza maruz kalmadıkları için öyle bir şahitliğe ihtiyaç duyulmadı.

Peygamber Efendimizin^{sav} anne-babası Abdullah ve Amine'ye hep saygı duyulmaktaydı. Onlar hakkında böyle bir düşünce hiç kimsenin aklının ucundan dahi geçmiş değildir. Mahkemede suçlanan birisini temize çıkarmak için şahitliğe ihtiyaç

duyulur. Ama suçlanmayan birisi için böyle bir şehadete ihtiyaç duyulmaz.

Müslümanların buna benzer başka bir hatası miraç ile ilgilidir. Bizim imanımıza göre Peygamber Efendimiz^{sav} miraca gitmiştir. Ama bazı kimselerin bunu basit bir rüya olarak kabul etmeleri yanlış bir inançtır. Diğer taraftan Peygamber Efendimizin^{sav} Miraç vaktinde maddi bedeni ile göğe gittiği şeklindeki inanç da yanlıştır. Miraç, keşfi bir renkte nuranî bir vücut ile gerçekleşmişti. Asıl ve sahih olan inanış da budur. O bir beden idi ama nuranî bir bedendi ve bir uyanıklıktı ama keşfi ve nuranî. Bu durumdan geçenler hariç, dünyada hiç kimse bunu anlayamaz. Peygamber Efendimizin^{sav} maddi bedeni ile ve uyanık iken göğe gitmesini Yahudiler bir mucize olarak talep etmişlerdi. Kurân-ı Kerim bunu şöyle cevaplamıştır.

قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا²⁹

De ki: Rabbim bu tür işlerden uzaktır, ben ise beşer bir peygamberim. İnsanlar bu şekilde uçup

²⁹ İsra Suresi, ayet 94

hiçbir zaman göğe gitmezler, ezelden beri süregelen Allah'ın^{cc} sünneti işte budur.

Müslümanların bir çoğunda bulunan başka bir hata hadisi Kur'an'dan üstün tutmalarıdır. Bu yanlış bir inanıştır. Kurân-ı Kerim kesin ve yakînî bir mertebeye sahiptir. Hadis ise zannî mertebeye sahiptir. Hadis kadı değildir, tersine Kur'an onun üzerinde kadıdır. Şüphesiz hadis, Kurân-ı Kerim'in açıklayıcısıdır, onu kendi mertebesinde tutmalıyız. Bir hadisi kabul etmemiz için onun, Kurân-ı Kerim'e uygun olması ve ona muhalif olmaması gerekir. Çünkü Kurân-ı Kerim'e muhalif olan hadis değil, merdud bir sözdür. Ama Kurân-ı Kerim'in anlaşılması için hadis gereklidir. Peygamber Efendimiz^{sav} Kurân-ı Kerim'de inen İlâhî emirleri fiilen uyguladı ve başkalarına uygulatarak örnek teşkil etti. Bu örnek olmasaydı İslam anlaşılamazdı, ama asıl olan Kurân-ı Kerim'dir. Bazı keşf ehli, direk olarak Peygamber Efendimizden^{sav} diğerlerinin bilmediği bazı hadisleri dinlemişler veya mevcut olan hadislerin onayını almışlardır.

Kısacası Allah-u Teala'nın hoşlanmadığı bu ve buna benzer birçok yanlışlık Müslümanlarda

bulunmaktadır. Bunlar İslamiyet'e tamamen ters düşmektedir. Bundan dolayı onlar bu yanlış inanışları bırakıp doğru yola gelmedikleri müddetçe Allah-u Teala^{cc} onları Müslüman olarak tanıtmamaktadır. Bu hataların hepsini temizlemek ve gerçek İslam'ı dünyada yeniden ikame etmek için Allah-u Teala^{cc} beni görevlendirmiştir.

Bizimle onlar arasındaki fark işte budur. Durumları artık İslamî değildir. Onlar bozuk ve işe yaramaz bir bağa benzemektedir ve gönülleri kirlidir. Allah-u Teala sıdk ve doğruluğu seçerek gerçek ve hakiki İslam'ın örneği olan yeni bir topluluk yaratmak istemektedir.³⁰

³⁰ El-hakem Gaz. Cilt 10, No:21, 17 Haziran 1906, sayfa 3-4